

Iz dežele bajk in basni.

9. Trije klasi.

Ljubko je sijalo solnce. Marija je šla z Jezusčkom na polje, nabrat nekaj zelišč. Kako se je veselil božji Sinek plodnega polja! Ploskal je z ročicama in nabiral zale cvetke. Gledal je rumeno klasje, ki se je lahko zibalo pod božajočim vetrecem.

Prišla sta do njive, na kateri je rastle pšenica.

„Sinček, počakaj tu, jaz grem nabrat zelišč, kmalu pridem“, reče Marija Juzusčku.

Sinek pa gleda ravnokar dozorelo žito, čudi se polnemu klasju, pa trga cvetke, ki so kukale izmed rumenih bilk na širno planjavo.

Jezusček je bil takrat še majhen. Komaj je znal hoditi. Pa se naveliča gledanja bilk in cvetk, vstane in stopi k pšenici in odtrga tri klase. Položi jih na travo in jih ogleduje. Kako se vzradosti, ko padejo dozorela zrnca v njegovo roko! Postavi bilke v travo, da bi stale kakor preje, a nočejo več.

V tem pride na polje žena, posestnica njive, kjer je Jezusček utrgal tri klase. Začne se zadirati nad Sinkom Marijinim in upiti, kje je njegova mati, da ji pove, kako škodo ji je učinil.

Ob tem prihiti Marija in vidi, kaj je storil Sin. To ni bila taka reč! A žena začne kregati Marijo, da se Mati božja užalosti! Milo pogleda Jezusčka, kateremu se je ob tem pogledu izpremenilo obličje. Vstane, vzame klasje in je zasadi na mesto, kjer je je izrval. In glej, klasje obstoji — a bilo ni več navadno klasje. Iz rumene pšenice so se blesteli trije klasi — čistozlati.

Sin božji se ozre na mater in potem na hudobno ženo, ki začudena gleda zlate klase. Naposled starka le pade na kolena, prosi Boga odpuščenja in še Marijo, da je tako grdo ravnala s Sinom božjim. Od tistega časa pa je bila ta žena najpobožnejša v oni vasi. In vsako leto so zrastle na onem mestu, kjer je Jezusček vsadil one tri bilke — trije zlati klasi.

10. Materina ljubezen.

Umrla je mati mladoletne dece. Dušica je zapustila telo in v hipu je ugasnilo v njem življenje. Črez obraz se je razlila mrtvaška bledost, oči pa so osteklenele. Dušica pa ni takoj odletela iz sobe, kjer je ležalo mrtvo truplo. Plavala je okoli dece, sedmerih nedorastlih otrok, ki so v silni bolesti žalovali ob postelji mile matere. Polni vroče materine ljubezni so se duši zasmilile sirote, in poljubljala jim je otožna lica, po katerih so lile solze obupne žalosti. Končno je pa vendarle odplavala in se dvignila skozi neskončne prostore pred večnega Sodnika.

Zveličarjev obraz je sijal jasnejše od solnca, in na glavi se mu je bliščala trnjeva krona v sijajnih mavričnih barvah. Rane na rokah in na nogah so se mu svetile v veličastnem žaru, in njegove oči so bile polne nebeške milobe in dobrote. Angelvarih je stal ob strani dušici, ki je trepetaje čakala sodbe.